

РЕШЕНИЕ

№ 6615

гр. София, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 30.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8169** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ) във вр. с чл. 145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. Е. П. с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк],[жилищен адрес] чрез процесуалния му представител адв. К. Т., срещу Отказ № 225р-28893 от 01.08.2023г. на Началник 01 РУ - СДВР.

В жалбата се излагат доводи за липса на мотиви в обжалвания акт. Акцентира се върху това, че от 2018г. е член на ловна дружинна, че няма нарушения при и по повод боравене с оръжия. Твърди се значителна битова и криминална престъпност, която правила отказа несъстоятелен. Оспорва компетентността на органа издал акта. Моли съда да признае атакувания акт за неправилен и незаконосъобразен.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован се представлява от адв. К. Т.. Поддържа жабата си и моли съда да я уважи. Представя писмени бележки. Претендира разноси по представения списък.

Ответникът, Началник на 01 РУ- СДВР, в съдебно заседание чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. В съдебно заседание представя писмени бележки. Претендира и юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

На 07.04.2023г. Г. Е. П. подал заявление в 01 РУ- СДВР с вх. №132100-809/2023г., ведно с приложени документи, за издаване на разрешение за придобиване, чрез закупуване на късо огнестрелно оръжие /л.16/.

На 10.02.2023г. е изготвена Докладна записка №225р-5374/ 28.04.2023г., видно от която от извършените проверки в масивите на МВР е установено, че за лицето са налични въведени данни, че е извършител на престъпление по чл.308 от НК по ДП 5348/2001г. на СДВР /л.23/.

На 28.03.2023г. е издадена Докладна записка №225р-4735/28.04.2023г. от полицейски инспектор при 01 РУ- СДВР, видно от която, П. живее на адреса, не употребява наркотични вещества, не злоупотребява с алкохол, няма данни за психично заболяване. В 01 РУ- СДВР не са получавани сигнали за противообществени прояви. /л.24/.

На 28.04.2023г. е изготвена Докладна записка №225р-16132 /28.04.2023г. от младши полицейски инспектор /Мл.ПИИ/ при група КОС 01 РУ- СДВР, в която е отразено, че при извършена проверка във връзка с подаденото заявление от П. е установено, че лицето е приложил изискуемите документи по ЗОБВВПИ, видно от които, към момента не е осъждан за умишлени престъпления от общ характер, няма данни за образувани ДП и повдигнати обвинения и е психично здрав. Установяват се данни за лицето в масивите на МВР. Няма данни за противообществени прояви /л.15/.

На 10.05.2023г. е изпратено до Г. Е. П. уведомително писмо рег. № 225000-7280/10.05.2023г. от Началник 01 РУ- СДВР, относно започване на процедура по отказ за издаване на исканото разрешение на основание чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ. Със същото на основание чл.34, ал.3 от АПК е даден 7 дневен срок след връчване, да депозира в деловодството на 01 РУ-СДВР, в писмен вид възражения, искания и/или доказателства. Липсват данни- кога писмото е получено от жалбоподателя /л.12/.

На 06.06.2023г. е депозирано възражение от Г. Е. П., в което сочи, че решението за отказ го лишавало от право на самоотбрана и на защита на дома и имуществото. Сочи, че е притежавал оръжие. Моли за преразглеждане на решението /л.13/.

На 31.07.2023г. е изготвена докладна записка от Ст. инспектор КОС 01 РУ-СДВР, видно от която при извършената проверка е установено, че спрямо лицето е започнала процедура по отказ за придобиване на О. за самоохрана. На 06.06.2023г. П. подал възражение, в което допълнил, че оръжието му е необходимо за самоохрана и защита на дома и имуществото му. Прието е, че представените документи са окомплектовани съгласно ЗОБВВПИ. Лицето е проверено в масивите на МВР и за същия има информация. Предложено е за отношение по компетентност относно придобиване на къса огнестрелно оръжие /л.12/.

На 01.08.2023г. е постановен оспорваният в настоящото производство Отказ относно издаване на разрешение за дейности с ОБВВПИ с рег. № 225р-28893/01.08.2023г. на Началник на Първо районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи /01 РУ- СДВР/, с което на основание чл.58, ал.1, т.10, във вр. с чл.83, ал.5 от ЗОБВВПИ е отказано издаването на разрешение за продължаване на срока на късо огнестрелно оръжие като физическо лице за самоохрана на Г. Е. П.. /л.11/

По делото е приета административната преписка. Представени и приети по делото са доказателства за компетентност на органа, издал акта- Удостоверение сочещо за наличие на Заповед №8121К-1324/08.03.2022г, която е и служебно известна на съда.

Приобщени са и ангажираните в съдебно заседание от жалбоподателя писмени доказателства: Удостоверение от 02.02.2023г., че е психично здрав; Удостоверение за завършен курс от 29.10.1994г.; Диплом за завършено висше образование; справка съдимост; Удостоверение от НСлС.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 50 ал. 3 от ЗОБВВПИ, в кръга на неговите правомощия /чл.155, ал.1 ЗОБВВПИ/, в законоустановената писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му. При това положение, Съдът приема, че не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Постановен е при правилно приложение на материалния закон.

Разрешението за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие по своята правна същност е благоприятстващ административен акт, който органът издава при наличие на установените в закона предпоставки. В чл. 58, ал. 1 от ЗОБВВПИ законодателят е регламентирал материалноправните изисквания, при наличието на които органът по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ е длъжен да откаже издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие. Изискванията са два вида - свързани с личността на заявителя (т. 1 - 9 на чл. 58, ал. 1) и свързани с целта, за която се иска разрешението (т. 10).

Релевантната правна норма- чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, сочи разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице: което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекционирание и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. По аргумент на противното, абсолютна предпоставка за издаване на разрешението за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие е наличието на основателна причина. Законодателят е посочил различни, допустими причини, които могат да обосноват необходимостта от издаване на исканото разрешение. Доказателствената тежест за наличието на тази причина е на молителя. Тъй като дейностите, свързани с огнестрелно оръжие са такива с висока степен на обществена опасност, законодателят освен, че е разграничил целите на служебни и граждански - чл. 6, ал. 1, 2 и 3 от ЗОБВВПИ, е определил и видовете граждански цели - чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ.

Снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3 от ЗОБВВПИ /самоотбрана/ е, както приема в практиката си ВАС, крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ. В случаите на издаване на разрешение законодателят е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за това. Преценката за наличието на "основателна причина" се прави за всеки конкретен случай, като органът преценява наличието на необходимост от

притежаването на оръжие за самоотбрана на основата на твърденията на молителя, като взема предвид и събраните в хода на преписката данни за личността и начина му на живот.

При така установените законови предпоставки, релевантна е преценката за наличие или липса на обстоятелства, установяващи необходимостта от боравене с огнестрелно оръжие.

В заявлението си П. сочи като причина за искането си „самоохрана“, като изтъква, че е същото му е необходимо за защита на семейството и домът му, че често посещавал родната си къща, която е в отдалечен район [населено място], обл.В. пътувал по различно време на денонощието през П., а пътищата отново са станали не съвсем безопасни.

Действително по делото се установи, че П. е приложил нужните документи, не е осъждан, няма данни за неприключили спрямо него наказателни производство, както и няма данни за психично заболяване. Не са ангажирани обаче никакви конкретни доказателства, обосноваващи твърденията на жалбоподателя за заплахата насочена към него или към семейството му, нито към имуществото на лицето. Абстрактните твърдения, че пътищата на страната не са безопасни, не могат да обосновават по несъмнен начин основателността на искането, а тълкуването им по този начин, би довело до въвеждането на опасна практика за необосновано въоръжаване на населението и в частност на всички занимаващи се подобна дейност като жалбоподателя, каквато не е целта на закона.

При липсата на данни за конкретна или потенциална опасност за живота, здравето, сигурността и имуществото на жалбоподателя или семейството му, не е обоснована необходимост от извършване на дейността с цел самоотбрана.

В тежест на инициралото производство лице е да докаже нуждата от извършване на съответната дейност по ЗОБВВПИ, а при данните по преписката и въз основа на приобщените писмени доказателства изводът, че не са налице материалноправните предпоставки за постановяване на позитивен (облагоприятстващ) административен акт по искането на П. е законосъобразен. След като в рамките на проведеното административно производство същият не е посочил и доказал основателна причина, обосноваваща необходимост от притежаване на оръжие за самоотбрана, административният орган правилно е приложил специалния ЗОБВВПИ.

В тази връзка е спазена процедурата от административния орган, като П. надлежно е бил уведомен да изтъкне основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие. Очевидно, чрез уведомителното писмо, с което лицето е осведомено за започване на процедура по отказ за издаване на претендираното разрешение, органът е указал на жалбоподателя, че искането му не е мотивирано. В изпълнение на дадената му възможност П. не е изложил основателни аргументи, които да обуславят в достатъчна степен твърдяната цел за самоотбрана, както и не е ангажирал доказателства в подкрепа на доводите си.

Вярно е, че с оглед на чл. 35 АПК органът е длъжен да се произнесе след като изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая. Непосочването от жалбоподателя на релевантни факти и обстоятелства, които органът да провери с оглед извършване на преценка за необходимостта от самоотбрана, фактически ограничава органа да анализира това, което е посочено в заявлението и възражението му. От същите не може да се направи извод за наличие на обстоятелства, обосноваващи потенциална

опасност за живота и здравето на лицето и семейството му- към датата на подаване на заявлението, които органа не е проверил и не е ценил. При липсата на данни за конкретни актове, застрашаващи личната безопасност на лицето и семейството му и целостта на неговото или поверено имущество към момента на подаване на заявлението, необходимостта от носене на огнестрелно оръжие не е доказана. За да се обоснове нужда в тази насока, не е необходимо да съществува конкретно застрашаване или опасността да е реална и постоянна, а е достатъчно съществуването на потенциална опасност, която да застрашава конкретната личност, нейни близки хора или нейно имущество. В тази връзка, извод за потенциална опасност може да бъде направен при наличие на заявени и надлежно установени факти, поставили в състояние на заплаха личността или имуществото на лицето или на негови близки хора. В конкретния случай изложените от жалбоподателя, както в заявлението, така и във възражението му, факти и обстоятелства не навеждат на извод, че същият е заплашен в качеството си физическо лице повече от всички останали граждани на обществото. Не се представят и доказателства за съществуването на тази конкретна необходимост, а изложените мотиви са в насока за наличие на възможни хипотези за настъпването на предполагаеми обстоятелства. Съответно разширяването на тълкуването на необходимостта, като предотвратяване на бъдещи вероятни, но несигурни събития, би обезсмислило необходимостта като критерий, въведен в закона, за установяване на основателността на искането за осъществяване на дейностите с огнестрелно оръжие. Както се посочи по-горе, необходимостта от осигуряване на самоотбрана следва да е обвързана с конкретна, пряка и достатъчно сериозна опасност от посегателства срещу живота, здравето или имуществото на заявителя. Такава непосредствена и тежка заплаха за него, която да оправдава повишения риск от притежаване и носене на огнестрелно оръжие, не се установи в настоящия случай.

Фактът, че на жалбоподателя е издавано предходно разрешително за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, е без правно значение за законосъобразността на оспорения акт. При всяко сезиране на органа с искане за придобиване на разрешителното, органът е длъжен да извърши проверка за липса на отрицателните и за наличие на положителните предпоставки, определени в закона. Притежаването и възможността за употреба на огнестрелно оръжие е дейност, която представлява източник на определена опасност за обществото. Поради това законодателят е поставил възможността за упражняването ѝ в зависимост от определени предпоставки, наличието на които следва да бъде установявани и доказани по небудещ съмнение начин.

В заключение следва да се подчертае, че осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от нападение. Релевираните доводи за потенциална опасност не могат да докажат по несъмнен начин необходимост от извършване на правно регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото местоживеене, предприети пътувания и времето на същите. Действително, не е необходимо да е доказана осъществена конкретна опасност по отношение на лицето, но все пак трябва да има доказателства за наличието на потенциална такава, а такава в случая не е дори посочена.

Предвид изложеното, следва жалбата като неоснователна да бъде отхвърлена.
При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер- 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София- град, 79-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Е. П. с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] , срещу Отказ № 225р-28893 от 01.08.2023г. на Началник 01 РУ - СДВР.

ОСЪЖДА Г. Е. П. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: